

N^o. 32. Rigsdagstidende. 1853.

Forhandlingerne paa den forenede Rigsdag.

Anden Samling.

9de Møde.

Tirsdagen den 5te April.

(Fortf.)

Orsted (fortf.): Skulde han altsaa ved Hjælp af Renunciationer komme til Thronen, var der mange Andre, hvis Renunciationer behøvedes. Jeg troer, det er meget farligt at beraabe sig paa Renunciations- og Cessions-acter som Hjemmel for en Arvefølgeorden, thi da foranlediger man Spørgsmaal om; hvorvidt disse Acter ere tilstrækkelige, og der er mange Tvivl, som i den Henseende kunne opstaae. Det er oftere blevet udtalt, hvorledes der har været Tvivl om, hvem der var den nærmeste Cognatarving til den danske Throne, naar Mandstammen, som nu blot repræsenteres ved de to Individuer, Hans Majestæt Kongen og Arveprinds Ferdinand, først uddøde efter Landgrevinde Charlottes Død, om da Prindsesse Caroline eller efter hendes Død Prindsesse Wilhelmine var den nærmeste, eller da Landgrevindens Børn, og i det første Tilfælde er det jo ganske aabenbart, at Successtonen der ved vil overføres paa Augustenborgerne, som den førstnævnte Prindsesses Fættere, og disses Afkom. I den Forsamling, der i 1848 og 1849 var sammenkaldt, for at forhandle Grundloven, synes en saadan Mening at have gjort sig gjældende; thi der viste sig en stor Iver, for at ophæve den cognatiske Arvefølge, som det yttredes, for at Thronen ikke fremtidig skulde overgaae til Danmarks værste Fjende. Jeg har forhen yttret, at jeg for mit Vedkommende ikke anerkjender en saadan Fortolkning, som er opstaaet i den nyere Tid, ifølge hvilken Successtonen skulde gaae over paa Frederik den Sjettes Døtre; jeg anseer den ikke for velbegrundet, og jeg har i mange Aar disputeret derom — denne Sag har ikke været gjort til Gjenstand

for offentlig Forhandling — med Mænd, som antage denne Mening; men i ethvert Tilfælde maa jeg erkjende, at det er Noget, hvorefter der kan være forskellige Meninger, ligesom ogsaa særdeles indsigtsfulde Mænd, som ikke have haft nogen Interesse af at forklare Kongeloven paa nogen anden Maade end den sædvanlige, men som ikke have været saa indtrukne i den gamle Fortolkning som jeg, have fundet Tvivl i saa Henseende. Men at lade Statens Skæbne beroe paa sige Tvivl om Spørgsmaalets Afgjørelse kan dog paa ingen Maade tilraades. Det forekommer mig altsaa, at det er høist onskeligt, at alle disse Arvefridigheder begræves ved Hjælp af en Lov, som har en tilstrækkelig Autoritet, naar den udgives af Kongen med Rigsdagens Samtykke og faaer europæisk Anerkjendelse. Det er ogsaa forhen viist, at, dersom man ikke antager den af Kongen paatænkte Arvelov, gaaer den hele Ordning overstyrt, ved Hjælp af hvilken Thronen skal overføres til Prinds Christian af Glücksborg og dennes mandlige Afkom af Egtestabet med hans Gemalinde, Prindsesse Louise; thi, at man skulde kunne tage et Stykke af den Arvefølge, hvorefter Kongen har forenet sig med Stormagterne, vedtage det og forkaste en anden Deel deraf, at man skulde kunne gjøre en Fortolkning gjældende, som jeg ligefrem troer strider mod Warschauerconferencen og Londontractaten, som udtrykkeligt sige, at den kvindelige Arvefølge skal udelukkes, kan man dog ikke antage. Bisfaltes ikke den hele Arvelov, saa falder den europæiske Garantie for den hele Ordning ligesom ogsaa Motiverne for de nærmere berettigede Personer bort, nemlig Prinds Frederik af Hessen og Prindsessen af Anhalt-Dessau, saavelsom Landgrevinden, til at renoncere paa deres Arveretigheder. Vel har den ærede Folkethingmand